

**Een
“vechtscheiding”
met een**

Een “vechtscheiding” met een

Helma Brax

Schrijver: **Helma Brax**
Coverontwerp: Thane Murrow
ISBN: 9789403799636
© 2025 **Helma Brax**

Voor oma – van Jack

*Sommige herinneringen blijven voor altijd – zoals die vakantie
met oma.*

*We hebben de hele dag gelachen, om niks en om alles.
Met haar is zelfs chaos gezellig.*

*Oma is zacht, sterk en vol humor.
En terwijl de jaren voorbijvlogen, werkte zij geduldig aan haar
boek.*

*Niet over zichzelf, maar over ons. Over wie we samen zijn, wat
we hebben meegemaakt,
en hoeveel liefde er in al die bladzijden past.*

*Nu het bijna af is, ben ik vooral trots.
Op haar kracht, haar hart, en het verhaal dat ons voor altijd
verbindt. ♥*

Voorwoord

Na een jarenlange, pijnlijke scheiding van mijn dochter Fleur en haar voormalige partner, besloot ik dit boek te schrijven. Ik kan helaas niet in één woord omschrijven met wat voor soort persoon we te maken hadden. Het lukte me simpelweg niet om hem te benoemen, vandaar de puntjes in de titel.

Misschien heb je als lezer iets aan dit boek, als je ooit in een complexe scheiding belandt of daar middenin zit. Voor ons is dit verhaal uiterst pijnlijk geweest. Mijn kleinzoon heeft er zelfs een trauma aan overgehouden.

Toen de partner van mijn dochter beseftte dat een terugkeer onmogelijk was, waren de rapen gaar. Hij was een gekrenkt mens, iemand die uit wraak handelde omdat zijn vertrouwde leventje plotseling wegviel.

Alles wat ik in dit boek beschrijf, is gebaseerd op de waarheid. Na de scheiding begon ik een dossier aan te leggen met documenten, apps, afschriften en verslagen. Helaas kan ik deze originele stukken niet publiceren, de Nederlandse wet verbiedt het zonder toestemming van alle betrokkenen, en die toestemming zal ik nooit krijgen.

Fleur had veel te verduren van haar ex en diens in mijn ogen enigszins psychopathische familie. Ze schreven lelijke brieven aan de Kinderbescherming, de kinderrechter en jeugdzorg. Overal werden we in een kwaad daglicht gesteld.

In dit boek kom ik daar later op terug. Met deze man was geen redelijke communicatie mogelijk: iedere poging tot overleg liep stuk. Hij werkte stelselmatig tegen, gebruikte dreigementen en chantage, en maakte zich schuldig aan leugens en manipulatie.

Fleur wilde de scheiding netjes afhandelen, maar haar ex maakte er een vechtscheiding van. Mijn dochter en haar advocaat hebben altijd eerlijk gehandeld. In tegenstelling tot

hem en zijn tweede advocaat, die ik verderop in dit boek regelmatig 'Gestrekt Been' noem, maakte mijn dochter geen gebruik van verdraaiingen of verzinsels.

De instanties baseren zich zelden op feiten.

Bij ondertoezichtstellingen wordt nauwelijks werk gemaakt van waarheidsvinding. Er wordt geschreven op basis van aannames, en soms worden zelfs stukken tekst letterlijk overgenomen uit dossiers van andere kinderen.

Men vergeet één heel belangrijk ding: dat er een onschuldig kind bij betrokken is, dat recht heeft op een veilige omgeving.

Dit hele verhaal heeft diepe sporen bij ons nagelaten.

Hoofdstuk 1 – Kennismaking met Fleur

Mijn dochter werd veertien dagen na de uitgerekende datum geboren. Ik stond op het punt naar het ziekenhuis te gaan toen de weeën eindelijk begonnen, vroeg in de ochtend, rond zes uur. Om negen uur lag ik in het ziekenhuis, en pas negen uur later lag ik op de operatietafel.

De bevalling verliep moeizaam. De persweeën waren al een tijdje aan de gang toen bleek dat het niet goed ging met de baby. De kleine bleek een zogeheten "sterrenkijker" te zijn, zoals dat tegenwoordig genoemd wordt. Vroeger noemden we dit een aangezichtsligging.

Ze werd uiteindelijk via een spoedkeizersnede gehaald. Er was geen tijd voor een ruggenprik; ik ging volledig onder narcose.

Na de geboorte werd Fleur direct in de couveuse gelegd vanwege zuurstofgebrek. Mijn man vertelde me later dat ze paars en blauw zag, maar gelukkig leefde ze.

Het duurde drie dagen voordat ik haar voor het eerst kon vasthouden. Ze was 53 centimeter lang, mager, maar met een flinke bos zwart haar. Het was geen beeldschone baby, haar huidje was uitgedroogd, waarschijnlijk door het lange verblijf in de baarmoeder.

Twaalf dagen later mocht ik het ziekenhuis verlaten. Vlak voor vertrek liet een kraamverzorgster me zien hoe ik haar moest wassen en aankleden.

"Daar moest ik het mee doen; er kwam geen kraamhulp meer, helemaal niets."

De eerste weken met een huilbaby waren onwennig, maar Fleur groeide uiteindelijk goed op en was gezond.

Ze was wat traag met praten, ze stond al snel stevig op haar benen en liep vlot. Altijd zat ze overal met haar kleine handjes aan, een echte handenbinder.

Later bleek dat ze door de moeilijke bevalling een lichte

hersenenbeschadiging had opgelopen in het deel van de hersenen dat verantwoordelijk is voor taal.

Lezen, schrijven en verslagen maken waren moeilijk voor haar, en daarom werd ze naar het speciaal onderwijs gestuurd. Op andere vlakken waren er geen bijzonderheden.

Toen ze een jaar of tien was, bleek haar IQ vrij hoog. De pedagogen kwamen daar toen pas achter.

We hadden haar van het speciaal onderwijs kunnen halen en naar het reguliere onderwijs kunnen laten gaan, maar we vonden die overstap te ingrijpend.

Inmiddels is Fleur uitgegroeid tot een mooie jonge vrouw met een goed hart. Ze heeft blauwe ogen, stekelig kortgeknipt haar, een stevig postuur en een rustig karakter.

Ze heeft haar rijbewijs en werkt vandaag de dag al meer dan dertig jaar in de zorg, met hart en ziel.

Al vanaf de kleuterschool wist ze dat ze de zorg in wilde, en ze heeft haar droom waargemaakt.

Naast haar werk runt ze alleen het hele huishouden, en dat loopt op rolletjes. Voor geen enkele taak draait ze haar hand om; ze werkt als een kerel, zeggen we weleens gekscherend.

Hoofdstuk 2 – Kennismaking met Fred

Ik leerde mijn schoonzoon Fred kennen in de jaren negentig, op het werk. Hij was monteur bij de nieuwbouw afdeling; ikzelf was toen manager van de service. Fred was bijna twee meter lang, liep met een hoge, bolle rug en met het hoofd naar beneden, een wat ineengedoken houding.

Zijn uiterlijk oogde onverzorgd, vaak met een stoppelbaard en een mompelende, moeilijk verstaanbare manier van spreken.

Hij bewoog zich vaak als een schaduw door het pand: stil, geruisloos, haast onzichtbaar. Hij kwam schuw over, en eerlijk gezegd had ik in die tijd best medelijden met hem.

Later vernamen we via nare brieven die zijn familie aan de instanties stuurde dat hij vroeger gepest werd.

Waarom dit ineens werd genoemd, was ons een raadsel. Was dit bedoeld om zijn latere gedrag tegenover mijn dochter goed te praten?

Soms viel Fred in op onze afdeling als hij elders niet nodig was. Verschillende collega's werkten liever niet met hem samen. Ze vonden hem passief, zonder initiatief.

Zijn toenmalige manager wilde hem zelfs ontslaan: "Hij moet vertrekken," zei hij.

Uiteindelijk werd in overleg besloten om Fred over te plaatsen naar onze technische groep, waar een tekort was aan vaklui.

In een van onze eerste gesprekken vertelde hij over vakanties die hij had gemaakt naar Aruba. Hij reisde graag, maar had niemand om mee te gaan. Ik opperde toen voorzichtig of hij niet eens met mijn dochter Fleur mee op reis kon. Ze ging al jaren met ons mee op vakantie, en het leek me leuk voor haar om wat van de wereld te zien.

Maar zodra ik het voorstelde, kreeg ik er al spijt van, een vreemd voorgevoel bekreep me. Dat voorgevoel bleek later helemaal juist. Ik werd door zijn familie bestempeld als koppelaarster.

Hoewel ik het daarna liet rusten, kwam Fred er een jaar later op terug. Hij vroeg om het telefoonnummer van Fleur om samen iets af te spreken.

Ik schrok, maar gaf het hem toch. Er volgden meerdere afspraken, en voor ik het wist was mijn dochter helemaal weg van hem.

Mijn collega's waren verbaasd: "Jouw leuke dochter met die rare snuiter?" riepen ze. Helemaal toen hij op een dag zonder shirt rondliep en meer weg had van een orang-oetan dan van een mens. Zijn borst en rug zaten vol met lang, steil, rood haar, zeker zo'n twaalf centimeter lang. Hij toonde zijn overmatige haargroei met trots aan collega's.

Volgens mij had hij een zeldzame aandoening, mogelijk een erfelijke vorm van overbeharing.

Bij een van de eerste afspraken liet hij Fleur aan zijn borst voelen.

"Ze zei dat ze geen probleem met zijn haar had."

"Hij kan het altijd laten verwijderen," dacht ze bij zichzelf. Later stelde ze voor het te laten laseren of desnoods te scheren, maar Fred weigerde resoluut.

"Scheren en laseren is niets voor mij," zei hij.

In het zwembad trok hij veel bekijks en het leek alsof hij daar juist van genoot.

Gelukkig ging hij niet vaak mee, we schaamden ons kapot.

In het begin van hun relatie was hij doordeweeks bij zijn ouders en in het weekend bij Fleur. Maar al snel kreeg Fleur commentaar van haar toekomstige schoonouders. Fred moest van hen op tijd thuis zijn en vroeg naar bed, omdat hij de volgende dag weer moest werken.

Wat voor ouders schrijven hun bijna veertigjarige zoon
nog voor wanneer hij naar bed moet?
Achteraf gezien waren dit al tekenen aan de wand.

Hoofdstuk 3 – Familieperikelen

Of zijn moeder echt het probleem was waarover op de zaak gefluisterd werd, weet ik niet. Persoonlijk vermoed ik eerder dat andere familieleden een grotere rol speelden bij de nare gebeurtenissen die later volgden. Maar eerlijk gezegd weten we natuurlijk niet wat Fred allemaal zijn ouders vertelde.

Bij de eerste verjaardag van Fleur, een feest dat ze graag wilde vieren met Fred en zijn familie, schitterde zijn moeder van afwezigheid. Zijn vader was er wel. Die had al eens met ons gepraat over de relatie van zijn zoon en mijn dochter, en over de emotionele toestand van zijn vrouw.

Hij werd daarbij vergezeld door zijn dochter, die vertelde dat hun moeder de relatie afkeurde en zelfs hysterisch werd bij het idee van samenwonen. Volgens haar was hun moeder een dwangmatig type die altijd haar zin moest doordrijven.

Een voorbeeld: stond Freds bus om de hoek geparkeerd en kwam er een plekje vrij voor de deur, dan moest hij die meteen verplaatsen. Ze hield dan net zo lang vol tot het gebeurde.

Tegelijkertijd snauwde en grauwde Fred vaak tegen zijn moeder, iets wat Fleur maar niet begreep. Waarschijnlijk zat het in zijn karakter, of kwam het door zijn opvoeding.

Mijn dochter had een goede baan, een eigen woning en auto, en was een nette, zelfstandige vrouw. Zijn moeder had zich gelukkig mogen prijzen met zo'n schoondochter. Maar telkens als Fleur bij zijn ouders thuiskwam, werd ze genegeerd. Er werd nauwelijks een woord tegen haar gezegd, ze zat er alleen op de bank, gedoogd maar niet welkom.

Ik hoorde dat pas veel later, toen de relatie voorbij was. Had ik het eerder geweten, dan had ik haar aangeraden ermee te stoppen. Want eerlijk: wat voor soort man laat toe

dat zijn vriendin zo wordt behandeld door zijn ouders?

Zelf heb ik als manager altijd geprobeerd Fred te ondersteunen. Ik beschermde hem tegen kritiek van collega's en probeerde hem zelfvertrouwen te geven.

Na het beëindigen van de relatie werden mijn man en ik plotseling op een vervelende manier bejegend. Alle eerdere waardering, voor zover die er was, leek volledig verdwenen. De sfeer werd kil en vijandig.

Hoofdstuk 4 – Aanschaf koopwoning

Begin jaren 2000 kreeg Fleur een brief van de gemeente: ze mocht zich inschrijven voor een starterswoning met subsidie. Haar vader Han leverde de papieren in op het gemeentehuis, al was de kans klein vanwege het hoge aantal inschrijvingen. Maar tot onze verbazing werd ze ingeloot.

“Een lot uit de loterij,” noemden we het.

Fleur wilde graag samen met Fred de woning kopen. Ze waren bijna een jaar samen, en hij verbleef al vaker bij haar dan bij zijn ouders. Maar Fred had geen interesse om mee te doen met de aankoop.

Gelukkig konden wij mijn dochter financieel ondersteunen, en Fleur besloot de woning alleen en op haar eigen naam te kopen. Wij stonden borg bij de hypotheek. Ze wilde de kans op de woning niet aan haar neus voorbij laten gaan.

Het was vreemd dat Fred niets te maken wilde hebben met de aankoop, zeker omdat hij altijd klaagde dat Fleurs huurwoning te klein was. Zijn moeder zou opnieuw roet in het eten gooien, al kwamen er later ook uit andere hoeken verwijten.

De familie was erg verrast en suggereerde dat Fleur een geheim plan had, en dat ik als moeder met haar zou samenspannen.

Er werd later geïnsinueerd dat wij na de koop een deel van de hypotheek kosteloos op Freds naam zouden zetten.

“Dat was natuurlijk klinkklare onzin.”

Met zoveel tegenwerking van hen zouden wij dat nooit doen.

Hoofdstuk 5 – Nieuwe inrichting

Fleur had een mooie, nog vrij nieuwe inrichting. Toch wist Fred overal iets op aan te merken: de stoelen zaten niet lekker, de bank was “niks” en haar bed zou zeker dertig centimeter te kort zijn.

Uiteindelijk besloten ze samen nieuwe meubels te kopen, afgestemd op zijn lengte. Zelfs een retro schommelstoel wilde hij erbij, maar die bleek gelukkig net iets boven budget.

Een collega van mij, een oud-scheepstimmerman, verlengde het oude bed kosteloos. Alleen het hout moest Fleur betalen.

Beide hadden afgesproken de kosten van de nieuwe meubelen samen te dragen. Maar vlak voor de levering liet Fred weten geen cent te willen meebetalen.

“Ik zei tegen haar: ‘Stop toch met die man.’”

Ze had genoeg spaargeld, was financieel zelfstandig en absoluut niet afhankelijk van hem. Uiteindelijk gaf hij toch maar toe en betaalde zijn deel.

Achteraf hadden we gehoopt dat hij op dat moment gewoon zijn biezen zou pakken. Dat had mijn dochter een hoop ellende kunnen besparen.

Onze hele familie hielp mee met het inrichten van het nieuwe huis. Zijn familie droeg ook iets bij: de schoonvader werkte wat in de tuin, een neef legde een klein stukje laminaat, en een ander hielp met het in elkaar zetten van de kledingkast.

Maar toen het moment daar was om samen de eerste nacht in het huis door te brengen, besloot Fred ineens bij zijn ouders te gaan slapen.

Fleur was teleurgesteld. Het was een veelzeggend signaal van een man die vooral alleen met zichzelf bezig was.

Uiteindelijk trok hij toch bij haar in, maar het was al snel duidelijk dat zijn familie de dienst uitmaakte.

We hoopten dat het met de tijd zou verbeteren. Maar dat bleek ijdele hoop.

Hoofdstuk 6 – Teruggave belastinggeld

Niet lang na de verhuizing kwam de volgende situatie, en opnieuw draaide het om geld.

De Belastingdienst had 2.800 euro overgemaakt voor Fleur en haar daar vooraf over geïnformeerd. Het ging om de eerste teruggave van de notariskosten maar het geld was niet op haar rekening gestort.

Na enig onderzoek bleek het bedrag op een rekeningnummer van Fred te zijn terechtgekomen. Toen Fleur hem vroeg of hij het had ontvangen, volgden er wat ontwijkende reacties. Uiteindelijk gaf hij toe dat het op zijn rekening was gestort. Pas een maand later maakte hij het bedrag naar haar over.

Diezelfde maand “vergat” hij prompt zijn maandelijkse bijdrage aan het huishouden. En dat was geen uitzondering, hij vergat dit wel vaker. Het was behoorlijk frustrerend.

Misschien leed hij aan geheugenverlies; dit was immers al het derde geldincident in korte tijd. Langzaam werd het ons duidelijk: geld zou een steeds terugkerend probleem worden.

Hoofdstuk 7 – Eigen bankrekeningen

Fred en Fleur hielden jarenlang hun eigen bankrekeningen aan en stortten daar hun salaris op. Maar alle kosten voor de woning, van hypotheek en belastingen tot verzekeringen en energie, kwamen op het bordje van Fleur terecht. Ze betaalde daarnaast ook de boodschappen en andere huishoudelijke uitgaven.

Fred betaalde maandelijks vijfhonderd euro voor inwoning, net zoals hij dat deed bij zijn ouders. Na de geboorte van hun zoon Jack verlaagde Fleur haar werkuren van tweeëndertig naar zestien uur per week. Haar inkomen halveerde, en daardoor slonk haar spaargeld snel.

Bij het invullen van de belastingaangifte ontdekte ik dat er in één jaar ruim tienduizend euro van haar spaarrekening verdwenen was.

Fleur vertelde dat ze het gat in haar inkomen met haar spaargeld moest dichten, omdat ze met Freds bijdrage simpelweg niet rondkwam.

Toen we hem hiermee confronteerden, beweerde hij: “Ik heb ook niets over aan het einde van de maand.”

Ondertussen reed hij wel rond in dure oude occasions, samen goed voor zeker tweeëndertigduizend euro (exclusief de inruilwaarde). Beide oude auto's waren bovendien enorme geldverslinders.

“Ik vroeg hem recht voor zijn raap: ‘Hoe kun jij niets overhouden, terwijl Fleur alle lasten in haar eentje betaalt?’”

Hij snapte echt niet waar zijn geld bleef, maar waande zich ondertussen wel de grote financier.

Ik vroeg of ik zijn rekening mocht bekijken, en hij stemde toe. Toen bleek waar zijn geld naartoe ging; naar boeken, strips, modeltreinen, gereedschap, en bergen snacks. Hij bezocht pandjeshuizen, kocht spullen om uit te lenen, en